

REVISTA ECONOMICĂ

ORGAN FINANCIAR-ECONOMIC

Proprietatea și organul oficial al Asoc. Instit. financiare românești din Ardeal, Banat, Crișana și Maramurăș „SOLIDARITATEA” Sibiu

Inscris sub Nr. 22/1938 la Tribunalul Sibiu.

Apare odată pe săptămână.

Redacția și administrația: Sibiu, Strada Visarion Roman Nr. 1-3.

Abonamentul pe an: în țară: pentru autorități, bănci, cooperative și întreprinderi Lei 50.000.—; pentru particulari Lei 10.000.—; pentru funcționarii publici și particulari Lei 6000.—; Abonament de sprijin Lei 100.000.—, în străinătate Lei 50.000.—. Taxa pentru inserțiuni: de fiecare cm. Lei 1000.—

Exemplarul 2000.— Lei

Fondator: **Dr. CORNEL DIACONOVICH.**

Redactor responsabil: **Dr. Mihai Velicu**

SUMARUL: Către abonații noștri. — I. Gârbacea: Rolul actual al revizorilor experți. — Aldea Ovidiu Dumitru: Economie socială. — Bibliografie. — Ion Gh. Droc: Din „Analele economice și statistice”. — Dela „Solidaritatea”: Declarații pentru impozitul global. — Aviz.

Către abonații noștri Rolul actual al revizorilor experți

Cu considerare la urcarea prețului hârtiei și a salariilor muncitorilor tipografi, ne vedem siliți a majora taxele de abonament și cele pentru inserțiuni, după cum urmează:

Abonamente pe anul 1947:

In țară:

Pentru autorități, bănci, cooperative și întreprinderi . . .	Lei 50.000.—
Pentru particulari	„ 10.000.—
Pentru funcționari publici și particulari	„ 6.000.—
Abonament de sprijin	„ 100.000.—
În străinătate	„ 50.000.—
Taxa pentru inserțiuni: de fiecare cm. ☐	„ 1.000 —
Prețul unui exemplar	„ 2.000.—

Rugăm stimații noștri cefitori să ne dea sprijinul lor și în aceste timpuri grele.

Ar fi foarte greu să arăți marile avantaje ale acestor instituții a celor care au apucat vremurile de acum 40 ani, când după primele începuturi, afacerile bancare au luat o asemenea progresiune încât au beneficiat nu numai băncile asociate și chiar ne asociate, dar prin unitate chiar și însoțirile de credit.

Tot ce se poate spune este că această instituție era unică în economia noastră românească și că venea numai cu 7 ani după prima legiferare și anume cea engleză „Companies Act” din 1900. E adevărat că mișcarea cooperativă a fost prima care a adoptat această salutară inițiativă de autocontrol.

Autori străini care s'au ocupat de această instituție arată rolul ei nu numai privat economic ci și general economic.

Iată ce scrie elvețianul I. Reiser în lucrarea sa: *)

*) I. Reiser: L'organisation du control et la technique des verifications comptables, 1930 pg. 289.

„In țările anglo-saxone organele controlului s'au dovedit un factor din cele mai importante în prosperitatea industrială și comercială.

Necesitatea supravegherii creditului se impune mai ales în perioadele de criză, când raritatea capitalurilor provoacă o ruptură de echilibru între factorii producției. Rolul instituțiilor de revizori este atunci de a da încredere împrumutătorilor și de a preveni prin controlul lor eficiente abuzurile mari precum și dezastrele răsunătoare.

Activitatea revizurii este înainte de toate profilactică. Din acest punct de vedere instituția Chartered Accountants a contribuit mult la educația morală a omului de afaceri și la introducerea în moravuri principiile sănătoase ale unei moralități în afaceri. În aceeași ordine de idei existența în Germania a instituțiilor Treuhandgesellschaft s'a dovedit înainte de 1914 un factor determinant în desvoltarea creditului particular.

Considerând acești factori, caracterul productiv al acestor cheltuieli nu poate fi negat.

„Este incontestabil — zice Dr. Staehlin*) — că averea națională elvețiană ar fi azi cu mult mai mare dacă s'ar fi cheltuit mai mult cu revizuirea“.

Toate aceste afirmațiuni le mărturisesc și bilanșurile noastre publicate înainte de 1914.

Atunci când mărturisim greșala neglijării acestei revizurii de atunci și până azi trebuie să arătăm și modalitatea de reacționare și încă în cel mai scurt timp.

Cum s'a văzut rolul revizurii e dublu; pedagogic și etic. Totul depinde de ca-

litatea revizorilor. Personal cunosc pe doi din revizorii dela început, Vătășianu și Jiga. Ei pot cel mai ușor prin optare completa numărul de 12; bineînțeles cu ratificarea conducerii „Solidarității“ ținând însă seama de repartitia lor geografică de sigur cu mult fâle stabilită la 1907 și anume:

Sibiu	2	Oradea Mare	1
Arad	2	Timișoara	1
Cluj	1	Oravița	1
Brașov	1	Lugoj	1
Făgăraș	1	Nădlac	1

Ar mai fi de dorit ca cheltuielile revizurii să nu cadă în sarcina întreprinderii revizuite, să nu fie un motiv de tergiversare, ci în sarcina fondului comun strâns din cotizații. Aceasta e cea mai nouă inovațiune în materie de revizuire și o găsim în sistemul de revizuire rusec.

lată ce spune în această privință revizorul Voss**)

„Revizuirea este reglementată în Rusia prin legea din 18 August 1925 cu modificări în 1926. S'a creat un Institut al revizorilor căruii s'a prescris atribuții precise pe terenul organizării contabilității la întreprinderile publice, concesionate, mixte, corporative, oficiale și altele. Membrii institutului trebuie să verifice bilanșurile întreprinderilor.“

„Membrii institutului poartă răspunderea pentru activitatea institutului și a membrilor singuratici tot institutul îngrijește și de retribuția lor.“

Avantajul cel mare al acestei modalități constă în faptul că și cele mai mici întreprinderi cari au făcut parte din „Solidaritatea“ pot beneficia de avantajile pe care le aduce cu sine revizuirea.

I. GĂRBEA

Economie socială

Experiența creierii marilor spații economice și politice întovărășită de o tendință bine conturată de etalizare a economiilor naționale, a cedat pe urma ultimului războiu condițiilor nouă de viață pașnică. Cu toate acestea suntem încă departe de normalizarea vieții eco-

nomice, care pretinde în înțelesul cunoscut al cuvântului, libertate totală, fără niciun amestec al Statului. Credem însă că o întoarcere spre forma economică de pace, cu libertatea înainte cunoscută, nu mai este posibilă în organizarea statelor actuale. Ceea ce trebuie însă

*) M. Staehlin; Die Aufsicht der schweizerischen Aktiengesellschaft. Bâle 1920.

***) W. Voss: Handbuch für das Revisions u. Treuhandwesen 1930 după Diaconoff; Accounting in Soviet Russia, The Journal of Accountancy Iulie 1929.

să deducem în urma conflagrației din ultimii ani este că tendințele spre o nouă formă economică, vor cristaliza, în atmosfera socializantă de azi condițiile unei existențe echitabile a factorilor economici.

Năzuința spre marile spații și eforturile către etatizarea economiilor naționale, au fost rezultatul evoluțiunii istorice europene și urmarea frământărilor sociale cauzate de însăși civilizația și progresul tehnic al continentului nostru.

Concepția materialistă a istoriei, combătută energic de unii și susținută cu tăria argumentelor concrete de doctinararii și adepții ei, evidențiază caracteristica evoluției umane prin preeminența progresului material. Marile cuceriri după perioada invențiilor tehnice și descoperirile în epoca modernă, au determinat factorul economic uman la organizarea producției și schimbarea cadrului rudimentar de producție limitată. Insemnatele acțiuni economice întreprinse în secolul al XIX-lea din necesitatea progresului material și însuflețite de liberalismul politico-economic statuat ca doctrină, au condus la crearea marilor capitaluri și la cristalizarea formei burghezo-capitalistă. Față de această formă economică mijloacele de producție devin insuficiente și de aci tendințele imperialiste manifestate de puterile capitaliste.

Revoluția nouilor metode în producția industrială a găsit teren de exploatare limitată în economiile închise prin „aumarhism“ pentru prăgătirile expansioniste. Războaiele secolului nostru conclud în dezechilibrarea raporturilor dintre factorii economici, produc schimbări sociale cari pun în discuție noi probleme economice, atât pentru organizarea statelor în rezolvarea dezideratelor precise ale colectivității, cât și pentru călăuzirea eforturilor spre realizarea unui ideal nou.

Etatizarea economiilor naționale pare însă să fie inspirată din motive de ordin social, ca o frână în regularea marilor acțiuni economice. Se susține chiar că este în măsură să reechilibreze raporturile dintre factorii economici, mișcate prin exploatarea rapace a capitalismului. În sensul acesta pledează și interven-

ționismul evident al Statului în activitățile vieții economice actuale.

Totuși lupta pentru cucerirea marilor spații și etatizările efectuate nu denotă altceva decât crizele maladiei economice, cunoscută sub numele „Tehnocrației“.

Dacă progresul tehnic al omenirii solicită cu drept cuvânt această expresie, nu este legitim ca o putere artificială să apese asupra factorului uman, creatorul ei. De aceea „Economia socială“ ca formă viitoare se opune tehnocrației. Tehnocrația este tot atât de anti-socială ca și capitalismul al cărui revers este.

Expresia „Economiei sociale“ cuprinde elementele tehnice necesare în producția rațională a bunurilor pentru asigurarea unui normal progres material și recunoaște importanța lor în funcție de necesitatea acestei lucrări.

Elementul esențial în economia socială este „colectivitatea“ care colaborează la producție în vederea justei distribuții a rezultatelor. În cadrul ei fiecare factor întreprinde acțiuni cu caracter social, adică colectiv.

Forma economiei sociale presupune organizarea rațională a forțelor productive, existența capitalului în scop social, distribuția și circulația bunurilor în interesul colectivității și favorizarea factorilor umani pentru un standard de viață corespunzător progresului material ce desvoltă.

Dacă situația actuală economică a statelor europene indică o scădere simțitoare a producțiilor, vădind prin aceasta caracteristicile unei crizei economice acute, faptul se datorrește distrugerilor enorme din ultimul războiu, mai cu seamă a mijloacelor productive. Refacerea materială a forțelor productive este pe primul plan al preocupărilor oamenilor de conducere și rezolvarea acestei probleme în cadrul social ce impune și alte probleme nedeslegate politic, necesită eforturi și soluții capabile. Având în vedere că socialul predomină, stabilirea unui plan de organizare rațională, pentru o cât mai eficientă mobilitate a factorilor economici, trebuie

concepută ordonat, astfel, ca libertatea și munca să fie înțelese potrivit valorii lor sociale.

Pacea de azi și de mâine va fi cu atât mai binemerită, cu cât reușita cristalizării formei

nouă economică nu va întârzia prea mult. Și aceasta depinde mai ales de destoinicia celor chemați să cărmuiască vremurile grele de azi.

Aldea Ovidia Dumitru

Bibliografie

Victor Slăvescu, *Ion Strat, economist, financiar, diplomat 1836—1879*, București 1946, vol. I. p. 495 și vol. II. 340.

Serie volumelor, în cuprinsul cărora și-a propus d-l Slăvescu să înfățișeze viața și scrierile economiștilor români mai de seamă din veacul al XIX-lea, a sporit cu aceste două volume masive, tratând cel dintâi biografia lui Ioan Strat, iar al doilea reproducând textual articole, corespondențe, cuvântări, rapoarte, proiecte de legi, expuneri de motive, studii și opinii critice relative la activitatea lui.

Moldovean de origine, din ținutul Bacăului, Strat studiază la Universități germane, luând doctoratul în drept. Întors în țară se asociază cu Mihail Kogălniceanu și cu G. Mărescu, deschizând împreună un *birou advocațional* în București. Activează apoi la catedra de economie politică a Universității din Iași, fiind numit și Rector al acestei Universități.

Trecerea lui pe la cârma Ministerului de Culte și Instrucție Publică, precum și mai târziu pe la Ministerul de Finanțe, nu e lipsită de interes. Apreciat de tânărul Domnitor Carol I, fu trimis ca agent diplomatic în mai multe centre euro-

pene. Întors în țară, desjăsoară activitate parlamentară remarcabilă.

Cu privire la *Tratatul complet de economie politică*, publicat de profesorul I. Strat, cu ultimele rapiditate, sunt reproduse aprecierile critice ale lui A. D. Xenopol, care exprimă părerea că limba acestei cărți ar fi fost de dorit să fie „mai românească” — și ale lui Bogdan P. Hașdeu, care-l osândește fără cruțare spunând, că e „lipsit de orice concepție”, deoarece „pretinsul economist român” nu și-a luat nici măcar osteneala „de a aplica din când în când, încal în trecut sau într'un chip eronat, absolutismul științei către condițiunile concrete ale României... Ori unde I. Strat se bizuea să spună ceva din capul său, o scrântește cu nativitatea cea mai elementară” (vol. II p. 50).

Editorul V. Slăvescu e însă mai conciliant decât înelstoul Hașdeu. Admitând lipsa de valoare științifică a acestui tratat, crede totuși că „aceasta nu micșorează incontestabilul merit al economistului Strat” (vol. I, p. 484).

**

NOU!

A apărut în Editura „Dacia Traiană” S. A., Sibiu și se află spre vânzare

HORIA Procesul și Martiriul

de Dr. IOAN FRUMA

Prețul Lei 30.000.

La cerere Editura trimite ramburs.

Din „Analele economice și statistice“

În numărul din Aprilie—Iunie 1946 al revistei economice care apare la București sub direcția Domnilor Gh. N. Leon și Victor Slăvescu, remarcăm următoarele articole:

1. Winterhalder, director al „Casei de Depozite și Consemnațiuni“ semnat de d-l Victor Slăvescu, profesor la Academia de Inalte Studii Comerciale și Industriale din București.

2. Aspecte ale problemei monetare contemporane de d-l Costin C. Kirilțescu, profesor la Facultatea de Drept din București și

3. Sociologia financiară și finanțele în Evul Mediu de d-l Mihail C. Demetrescu.

În primul articol d-l prof. Victor Slăvescu, care este un erudit în chestiunile economice și financiare și un cercetător al celor care cu mult înainte, prin munca și priceperea lor, au luptat pentru ridicarea situației economice a țării, au cretat instituții de care — țara avea absolută nevoie. În deosebi înfățișează activitatea și meritul lui Winterhalder ca primul director al „Casei de Depozite și Consemnațiuni“, unde a funcționat dela 1 Ianuarie 1865 și până la 24 Martie 1866.

„Cea dintâi grijă a lui Winterhalder a fost să asigure noului instituțiun, funcționari bine selecționați și cât mai serios pregătiți“ (p. 130). Pentru acest motiv el institue concursul, ca mijloc de recrutare al personalului, singurul mijloc de a înlătura favoritismul. Viitorii funcționari „trebulau să posede cel puțin bacalaureatul și apoi să se supună unui examen scris și oral, spre a dovedi cunoștințe de contabilitate în partidă dublă, economie politică și de limba română“.

În legea de organizare a Casei de Depozite se prevedea „să se concentreze la această instituție toate fondurile judiciale, tutelare, cauziunile de orice fel, fie sub formă de valori mobiliare, fie sub formă de numerar, aflate până atunci în păstrarea și administrarea tribunalelor și altor administrațiuni ale țării“.

Cu toate că pledicile pe care le întâmpina în vederea realizării acestui transfer de atribuțiuni, erau mari și cereau timp, prin priceperea și stăruința sa, a reușit să le învingă, creînd astfel drumul adevărat al noului instituțiun de credit.

„De sigur, odată cu funcționarea Casei de Depuneri, Winterhalder va fi introdus o bună și serioasă gospodărie în această privință, statornicind și norme, care fiind strict împlinite, au adus prestigiul și încrederea marelui public în Casa de Depuneri“ (p. 135).

Un mare merit a avut Winterhalder prin aplicarea unei bune și prevăzătoare politici de dobândă, atât în acordarea de bonificații la depuneri, cât și la perceperea intereselor cuvenite plasamentelor.

„Prin aceasta se urmărea să se determine o oarecare înălțare asupra pieței capitalurilor într-o vreme când dobânzile erau foarte ridicate“ (p. 135).

Când a fost combătut de partidele de opoziție, că ar fi lipsit de o atitudine hotărâtoare față de cererile de credit necontentite ale Tesaurului, Winterhalder le răspunde astfel:

„Toți Domnii Miniștrii de Finanțe au înțeles, că ar fi cea mai mare greșală financiară a compromite creditul unei instituții care nu poate funcționa fără încrederea publicului. Și declară încă, că dacă un Ministru de Finanțe, ar fi voit a lua o sumă de bani din Casa de Depuneri și Consemnațiuni în contra spiritului legii, — (ceea ce nu s'a întâmplat niciodată) — ar fi refuzat cererea lui și ar fi preferat c-mi da demisia, decât a mă face instrumentul unei călcări de lege.“

„Iau asupra-mi întreaga și deplina responsabilitate a gestiunii Casei de Depuneri și Consemnațiuni și desfid pe oricine a-mi dovedi nu o călcare de lege, ci cea mai mică abatere, față în față, fără mască“ (p. 137).

Winterhalder este acela care susține necesitatea „instituției unei burse de comerț“ spre a se putea cunoaște zilnic cursul efectelor și al diferitelor monete ce circulau în țară — care ajută foarte mult instituției. În acest scop el alcătuiește un proiect de lege, la care alătură și o expunere de motive.

A cunoaște munca înaltașilor, însemnează o prețuire mai mare a înfăptuirilor lor, un factor dădător de energie creatoare în orice direcție vom lucra și în același timp însemnează o recunoștință față de sacrificiile depuse de ei pentru binele neamului. Iată meritul d-lui profesor Victor Slăvescu

* * *

În studiul: „Aspecte ale problemei monetare contemporane“ d-l profesor Costin C. Kirilțescu, cercetează unele probleme monetare, care frământă astăzi întreaga lume în căutarea celor mai favorabile soluții pentru asigurarea unei păci durabile. Lumea de mâine, lumea păcii — spune Domnia Sa nu se poate întemeia pe economia națională bolnavă. Iar economia națională

sănătoase nu pot exista fără concursul unor monete sănătoase (p. 151).

Cu toate că în momentul de față moneda sănătoasă reprezintă un ideal, ea este „primul factor al dezechilibrului monetar“.

Factori care duc la dezechilibrul monetar, spune Domnia Sa, sunt:

1. Sportrea volumului circulației monetare;
2. Scăderea volumului de bunuri destinate consumului civil;
3. Supraevaluarea volumului de bunuri sau serviciilor față de altele; și
4. Deprecierea psihologică a monetei.

Primul factor, inflația, este cel mai vizibil și în același timp cel mai cunoscut încă dela prima funcționare a biletului de bancă, dar cazul Germaniei a adus la popularizarea ei. Dar chiar după actualul războiu inflația Ungariei a făcut multă vâlvă în toată lumea și ea a silit Ungaria, pentru a ieși din impasul economic în care se afla, să-și schimbe moneda.

Creșterea volumului circulației monetare îl cunoaște nu numai țările învinse, ci și cele învingătoare; Anglia și Statele Unite.

Creșterea prețurilor datorită slăbirii puterii de cumpărare a monetei, nu ar reprezenta o pierdere dacă toate prețurile, inclusiv salariul funcționarilor, crește în aceeași măsură. Dar salariul rămânând în urmă față de ridicarea prețurilor „asistăm la drama salariaților, care nu mai văd altă soluție decât sportrea salariilor, deși știu din experiență proprie, că această soluție nu soluționează nimic“ (p. 159).

Mijloacele de asanare ale monetei sunt:

1. Întoarcerea la echilibrul monetar, adică stabilizarea puterii de cumpărare a monedei — prin combaterea celor 4 factori amintiți; și
2. Stabilizarea adică legalizarea stabilității monetare și implicit, normalizarea raporturilor monetare internaționale.

Prima este o problemă cu caracter național, iar a doua are un caracter internațional.

„Problema stabilității a fost provocată de războiu. Problema stabilizării este mai veche decât războiul; ea își are rădăcinile în criza mondială din 1930—1934, însă războiul a agravat-o și i-a amânat rezolvarea“ (p. 159).

După primul războiu mondial mijlocul de normalizare al sistemelor monetare, susținut de cel mai vestit economiști a fost întoarcerea la etalonul aur. Etalonul aur a fost adoptat, pentru că „el fusese chezașa monetară a dezvoltării economice extraordinare, pe care omenirea o realizase de-a lungul secolului al XIX-lea“.

Calitățile ce se atribuiseră etalonului aur erau:

1. Cuprîndea în el tendința de adaptare au-

tomată a cantității de monedă emisă la nevoile de monedă ale unei țări;

2. Se adapta, de asemenea în mod automat, oricărei situații în care economia unei țări s'ar fi aflat în mod pesager;

3. Etalonul avea calitatea de a fi ales ca dimensiune monetară aurul.

În urma crizei economice mondiale, care a avut repercursiuni grave și în sectorul monetar, etalonul aur a fost acuzat, ca fiind principalul factor care a provocat dezechilibrul economic.

Din acest motiv, rând pe rând țările care au fost credincioase etalonului aur, au căutat să-l părăsească. Astfel în Septembrie 1931 este părăsit de Anglia, în Aprilie 1933 de Statele Unite, iar în 1936 de Franța susținătoarea „blocului aur“. Războiul care a intervenit în 1939 „a pus capăt, pentru alți 6 ani, unei evoluții, care nu se știa prea bine unde va duce“ (p. 165).

Pentru reconstrucția, care va urma acestui al doilea războiu mondial „vom avea nevoie de monedă“ — spune dl. Kirițescu — pentru că moneda poate fi un factor constructiv.

Față de evoluția concepțiunii asupra etalonului aur, mai ales după primul războiu mondial, s'a născut o nouă întrebare în legătură cu etalonul aur, anume, dacă nu este cazul să se renunțe definitiv la aur ca principiu regulator al sistemelor monetare“.

Dl. Profesor Costin C. Kirițescu arată că această problemă este anterioară războiului și nu are numai un substrat economic ci și unul politic, acela al luptei dintre concepția individualistă și cea anti-individualistă, care vrea înlocuirea liberului arbitru al individului, cu acțiunea comandată de stat.

Într'un regim individualist viața economică este în funcție de piață, producția apare aici sub formă de cerere și ofertă. Raportul dintre ele este prețul care se exprimă în monedă. „Condiția esențială pentru buna funcționare a pieței este prin urmare existența unei monede stabile a unei monede care să aibă o putere de cumpărare constantă, atât în interior, cât și în exterior, prin menținerea unui curs staționar între diferitele piețe naționale.“

Într'un regim socialist piața dispare, prețurile vor fi impuse de stat, devine un „factor subordonat“.

„Scopul final al politicii monetare socialiste nu mai este moneda nevarietur, ci moneda cu ajutorul căreia să se poată obține cea mai bună utilizare a factorilor de producție națională și cea mai justă repartitie a produsului social între cei ce au colaborat la crearea lui, mai pe scurt: moneda dirijată (p. 167).“

În statul individualist, emiterea de monedă este încuviințată unei instituții particulare, în care publicul avea încredere mai mare, în statul socialist emiterea o face chiar el, etalizând institutul de emisiune.

„Dar rezultatul cel mai important este că economia socialistă poate jongla cu puterea de cumpărare a monetei, făcând-o să varieze nu numai dela zi la zi dar chiar dela individ la individ“ (p. 168).

În ultimii ani chiar unele state rămase individualiste pe plan intern, au desființat convertibilitatea biletului de bancă în aur, înlocuind moneda — a cărei putere de cumpărare era dirijată, iar pe plan extern au introdus — controlul valutar și fonduri de egalizare a schimbului, „ca mijloc de dirijare a cursurilor, deci tot a puterii de cumpărare, de astădată în străinătate“.

La întrebarea dacă noi pe viitor vom adopta sistemul monetar bazat pe aur, sau sistemul monetar fără acoperire materială, Domnia Sa nu dă un răspuns afirmativ, el fiind în funcție de o altă întrebare: ce regim politic vom avea mâine, un regim liberal, un regim socialist sau un regim de carantină.

Ceea ce e sigur este că „Indiferent de regimul care-l vom avea, întoarcerea imediată la moneda de tip liberal nu este cu putință și că dorința generală exprimată și de Conferința de la Bretton Woods, este că nu dorește a se generaliza un sistem monetar fără garanții monetare.“

La această conferință monetară internațională de la Bretton-Woods s'a luat următoarele hotărâri:

1. Monetele naționale își păstrează și pe mai departe pe lângă funcțiunile interne și cele internaționale;

2. Paritățile monetare vor fi paritățile aur, dolarul aur;

3. Posibilitatea ca o țară să se împrumute de la Fondul monetar internațional pentru a-și păstra paritatea monetară.

„Etalonul aur conceput la Bretton Woods este prin urmare un fel de metis născut dintr'o mamă de rasă liberală și dintr'un tată — dacă nu socialist, în orice caz dirijist“. Etalonul aur cu o convertibilitate și o circulație a aurului incertă“ (p. 169).

Expunerea d-lui Prof. C. C. Kirițescu, prin claritatea care o caracterizează din primele pagini cu toate că tratează unele probleme deja cunoscute, are marele merit de a le fi dat o unitate perfectă pentru înțelegerea unor probleme monetare contemporane, încă nesoluționate definitiv, prin care frage cele mai logice concluzii în

vederea soluțiilor ce urmează să le aplicăm în viitor.

Expunerea de față, care a constituit o parte din discursul de recepție al d-lui prof. C. Kirițescu, cu ocazia alegerii Domniei Sale ca membru al Academiei Române, a primit răspunsul foarte elogios al d-lui prof. Tașcă, care este cuprins tot în numărul amintit al revistei.

* * *

În al treilea studiu d-l Mihail C. Demetrescu, caută, bazat pe o bogată documentare științifică, să demonstreze dependența și interdependența corelativă a diferitelor procese sociale cu economia financiară.

„Sociologia financiară se situează ca știința implicațiilor economiei publice în fenomenele sociale, adică în fenomenele etico-politice și juridico economice, sau cu alte cuvinte, prin sociologia financiară s'ar putea înțelege cercetarea sistematică a tuturor funcțiilor economiei publice, funcțiuni de natură socială, în cel mai larg înțeles“ (p. 177).

„Problema fundamentală a științei financiare, justificarea impozitelor, justa repartiție a sarcinilor sociale, domină întreaga știință financiară, care dela începuturile ei, a fost mai ales inventarea critică a tuturor doctrinelor și soluțiilor încercate pentru justificarea impozitelor“ (p. 178) Deci cel mai important capitol al sociologiei financiare este raportul dintre economia financiară și stat.

Începuturile sociologiei financiare datează din anul 1917, datorită încercărilor lui Goldscheid; din acest motiv, până în prezent, principiile fundamentale nu sunt încă demonstrate.

În lucrarea de doctorat d-l Demetrescu arăta stricta interdependență între evoluția economiei financiare și evoluția Statului, plasticitatea Statului pe realitățile economice și financiare, ajungând la concluzia, că pe dimensiunile economiei financiare se mulează întreaga statalitate și deci dezvoltarea atribuțiilor Statului. Dar nu numai atât și evenimentele decisive ale politicii interne în istoria popoarelor sunt determinate de finanțele publice. Există un determinism financiar, chiar în toate marile revoluții.

Pentru argumentarea acestei teorii d-l M. Demetrescu, cercetează finanțele în Evul Mediu, pentru că aici, principiile teoriei se evidențiază mai mult ca oriunde.

Domnia Sa, cercetează economia publică în Evul Mediu, astfel:

1. Economia publică și feudalitatea;
2. Economia financiară și biserică;
3. Economia financiară și comunele;

4. Monarhia și economia financiară. Sfarșitul finanțelor medievale.

În concluzie Domnia Sa arată că „raportul Stat — economie financiară, verifică în întregime variațiunile ideii subordonării individului față de Stat cu cât acomodarea Statului pe realitatea financiară este mai unitară, mai organizată și mai sistematizată, cu atât individul este mai aservit Statului, iar disoluția acestui raport, înseamnă și emanciparea individului, eliberarea contribuabilului din încătușarea statală. Cu cât acest raport este mai strâns, cu atât țacul este mai puternic” (p. 205).

Tot din cercetarea finanțelor în Evul Mediu rezultă că :

1. Posesunea economiei financiare generează posesunea suveranității politice ;

2. Pentru atribuirea suveranității era suficient ca să aibă dreptul de impunere și dreptul de jurisdicție ;

3. Dreptul de impunere va rămâne oasatura fundamentală și existențială a Statului ;

4. Fără finanțe nu poate exista Stat, dar poate exista, ca în Evul Mediu, Stat fără administrații sau fără legi.

5. În luptele care s'au dat între monarhie, feudalitate, biserică și comună pentru asumarea rolului de reconstituire a suveranității — obiectul principal al ei a fost sectorul financiar (p. 206).

„O interpretare f. scabioasă a istoriei — spune Domnia Sa în încheiere, — ar fi o sondare contemplativă în textura cea mai intimă a istoriei, pentru că ar descifra adâncurile permanentele probleme existențiale, lupta între individ și Stat“.

Așteptăm ca prin continuarea cercetărilor, autorul, să demonstreze în ce măsură această teorie se aplică trecutului românesc. Deocamdată credem, că această teorie, va fi îmbrățișată în mai mare măsură și de publicul românesc datorită actualității ei și interpretării istoriei.

ION GH. DROC.

Dela „Solidaritatea“.

Declarații pentru impozitul global

În conformitate cu dispozițiunile cuprinse în Decretul Lege pentru înființarea impozitului progresiv pe venitul global publicat în Monitorul Oficial Nr. 76 din 1 Aprilie 1945 și a Deciziei Ministerului Finanțelor publicată în Monitorul Oficial Nr. 249 din 31 Octombrie 1945, întreprinderile comerciale și industriale, societățile și asociațiile de orice formă și instituțiunile publice, care au în serviciul lor unul sau mai mulți salariați, sau care plătesc diferite sume, sunt obligate a comunica până la 31 Ianuarie al fiecărui an, *circumscripției fiscale* în raza căreia domiciliază salariatul sau beneficiarul de venituri, sumele plătite în anul precedent.

Se vor comunica în dreptul fiecărui nume, adresa și sumele ce au fost plătite sub formă de salarii, jetoane, diurne, onorarii, comisioane, tantieme, participări la beneficii, dividende, redevențe, dobânzi, plăți pentru licențe, brevete și orice alte sume care reprezintă venituri pentru beneficiari, dacă quantumul lor este egal sau depășește suma de Lei 50.000 — anual, precum și impozitele respective reținute pentru aceste sume și care au fost vărsate fiscului. Pentru sumele anuale care sunt sub 50.000 — Lei de persoană, nu este necesară comunicarea.

Menționăm că sub beneficiari se înțelege nu numai salariații sau acționarii băncii, dar se înțeleg în general orice persoane cari au beneficiat de vreun venit din partea băncii, de exemplu arhitecți sau advocați cărora li s'au plătit diferite onorarii etc.

Mai observăm că dobânzile cuvenite la depunerile făcute la vedere sau cu termen la bănci și orice alte instituțiuni de credit și economie, fiind scutite de impozitele directe, nu intră în compunerea venitului global și prin urmare acestea nu se vor comunica din partea băncilor.

„Prima Ardeleană“, S. A. de Asigurări Generale, Cluj-Sibiu.

AVIZ

Se aduce la cunoștință, că la tragerea la sorți a asigurărilor populare, care a avut loc la Direcțiunea Societății, în fața notarului public în ziua de 17 Ianuarie 1947, au ieșit următoarele combinațiuni de litere și anume :

I) J. A. Y.	III) V. Z. F.
II) T. D. A.	IV) H. J. M.
V) F. M. G.	

Direcțiunea